

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Mottla a soudkyň Mgr. Lucie Jackwerthové a JUDr. Blanky Trávníkové ve věci

žalobkyně: **Elektrotechnický zkušební ústav, s. p.**, IČO: 00001481
sídlem Pod Lisem 129/2, 182 00 Praha 8 – Troja
zastoupená advokátem Mgr. Janem Dáňou
sídlem Václavské náměstí 837/11, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti

žalované: **NESS Czech s.r.o.**, IČO: 45786259
sídlem V Parku 2335/20, 148 00 Praha 4 – Chodov
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Donátem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4 – Nusle

o náhradu nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11. srpna 2017, č. j. 19 C 412/2015-152

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 25 652 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou advokáta žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplatit 500 000 Kč (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 70 361,50 Kč (výrok II). Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení této částky jako nemajetkové újmy, která představuje pokles výkonu žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.

o 3,926 %, což se projevilo snížením hodnoty souboru ochranných známek, vzniklé z porušení smlouvy o dílo uzavřené mezi účastníky.

2. Soud prvního stupně o skutkovém stavu věci uzavřel, že dne 29. 11. 2013 uzavřeli účastníci smlouvu o dílo, kteréžto mělo být provedeno do 30. 4. 2014. Předmětem smlouvy byl závazek žalované jakožto zhotovitele provést pro žalobkyni dílo spočívajících v dodávce informačního systému, zajištění jeho implementace a poskytování služeb podpory po dobu testovacího provozu. Dne 29. 11. 2013 uzavřeli účastníci rovněž licenční smlouvu o poskytnutí oprávnění k výkonu práv užití počítačový program, kterou žalovaná žalobkyni poskytla oprávnění k užití díla, které měla vytvořit na základě smlouvy o dílo, a dále smlouvu o poskytování služeb podpory informačního systému, kterou se žalovaná zavázala poskytnout žalobkyni technickou podporu na předané dílo. Dohodou účastníků došlo k posunutí doby provedení díla do 30. 6. 2014. Dopisem ze dne 10. 9. 2014, který byl žalované doručen dne 17. 9. 2014, žalobkyně od smlouvy o dílo odstoupila, přičemž platnost a účinnost odstoupení zůstala mezi účastníky sporná. Nesporným však zůstává, že dne 25. 8. 2014 žalobkyně ukončila žalované přístup do svých systémů. Problémy s funkčností systému evidence a kontroly průběhu zakázek byl žalobkyni prokazatelně vytýkán. K určení výše nemajetkové újmy nechala žalobkyně vypracovat znalecký posudek, zbylých nároků z porušení smlouvy o dílo se žalobkyně domáhá v jiných řízeních.
3. Po právní stránce soud prvního stupně dospěl k závěru, že v dané věci se jedná o porušení povinnosti ze smlouvy a nikoliv povinnosti stanovené přímo právními předpisy, a proto v souladu s § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) aplikoval úpravu zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“ či „obchodní zákoník“). Porušení povinnosti ze závazkového vztahu pak upravuje konkrétně § 373 a násl. obch. zák., přičemž dle § 379 obch. zák. se nahrazuje pouze skutečná škoda a ušlý zisk. Vzhledem k tomu, že přiměřené zadostiučinění bylo v režimu dřívější právní úpravy možno přiznat pouze v případě porušení práva soutěžitele nebo spotřebitele nekalou soutěží (§ 53 obch. zák.) nebo při neoprávněném zásahu do dobré pověsti právnické osoby (§ 19b zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „obč. zák.“), k čemuž v případě žalobkyně nedošlo, její nárok na přiměřené zadostiučinění nevznikl. Soud prvního stupně konečně uzavřel, že ani v případě, že by byl uplatněný nárok posuzován podle úpravy platné od 1. 1. 2014, tedy optikou nového občanského zákoníku, nebylo by možné povinnost odčinění nemajetkové újmy přiznat, neboť si povinnost k její úhradě účastníci v souladu s § 2894 odst. 2 o. z. výslovně nesjednali.
4. Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně včasné a přípustné odvolání, v němž namítala, že soud prvního stupně aplikoval nerelevantní právní úpravu, když nemajetková újma vznikla žalobkyni nikoliv ze smlouvy o dílo, ale z nesolidního jednání žalované, porušování obecných zásad obchodního styku a obecné prevenční povinnosti. Uvedla, že v souladu s § 3079 o. z. se má proto její nárok řídit úpravou účinnou v době vzniku práva na náhradu škody (tedy o. z.). Dále žalobkyně upřesnila, že svůj nárok odvozuje z obecné deliktní odpovědnosti dle § 2894 o. z. ve spojení s analogickým užitím § 2956 o. z. na právnickou osobu. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová a přizná žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení, příp. že jej zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
5. Ve svém vyjádření k odvolání ze dne 7. 11. 2017 se žalovaná plně ztotožnila s argumentací soudu prvního stupně, když uvedla, že údajný nárok žalobkyně může mít svůj původ pouze ve smlouvě o dílo. Dále uvedla, že vztah mezi účastníky byl soudem prvního stupně správně posouzen optikou obchodního zákoníku, který kromě nekalosoutěžního jednání nezná jinou povinnost náhrady nemajetkové újmy. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
6. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, 212a odst. 5 o. s. ř.) a aniž nařídil jednání [§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.], dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

7. Odvolací soud shledal, že ve věci samé soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, výsledky tohoto dokazování zhodnotil postupem podle § 132 o. s. ř. a dospěl na základě provedeného dokazování ke správným skutkovým zjištěním.
8. Odvolací soud se ztotožnil rovněž s právními závěry vyslovenými soudem prvního stupně. Odvolací soud konstatuje, že v předmětném sporu se jedná jednoznačně o porušení právní povinnosti ze závazkového vztahu, konkrétně porušení povinností ze smlouvy o dílo uzavřené účastníky za účinnosti staré právní úpravy, na něž přímo dopadá právní úprava přechodného ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. Ta stanoví, že právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se řídí dosavadními právními předpisy. V konkrétním případě vztahu mezi dvěma podnikateli je tedy aplikovatelný zejména obchodní zákoník.
9. Uvedl-li soud prvního stupně v napadeném rozsudku rovněž argumentaci k posouzení věci z hlediska nové právní úpravy (představované zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem), šlo pouze o obiter dictum. Jak správně uzavřel soud prvního stupně, právní úprava účinná v době uzavření předmětné smlouvy nárok na nemajetkovou újmu tak, jak je požadována, nezakládá, neboť ta počítala pouze s náhradou skutečné škody a ušlého zisku. Rovněž se v dané věci nejedná o případy, v nichž za účinnosti staré právní úpravy bylo možno požadovat náhradu nemajetkové újmy (nekalá soutěž, zásah do dobré pověsti). Nárok na náhradu nemajetkové újmy žalobkyně tedy není dán, neboť pro něj v příslušné právní úpravě neexistuje základ.
10. Nad rámec shora uvedeného odvolací soud uvádí, že považuje za problematickou i celkovou konstrukci tvrzeného nároku žalobkyně spočívajícím na snížení hodnoty jejích ochranných známek. Souvislost mezi poklesem výkonu žalobkyně a sníženou hodnotou ochranných známek nelze v tomto případě dle odvolacího soudu dovodit. Ani z tohoto hlediska tedy nelze hovořit o vzniku nemajetkové újmy.
11. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení vedeného před soudem prvního stupně.
12. O náhradě nákladů odvolacího řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., v souladu s nimiž procesně úspěšné povinné náleží k náhradě částka 25 652 Kč sestávající z mimosmluvní odměny advokáta za dva úkony právní služby – sepis odvolání a účast na ústním jednání ve výši 10 300 Kč [§ 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dále z paušální náhrady hotových výdajů souvisejících s tímto úkonem ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a z náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z odměny za zastupování a náhrad, tj. 4 452 Kč, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Lhůta k splnění povinnosti k náhradě nákladů je třídenní od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1, § 167 odst. 2 o. s. ř.); náhrada nákladů řízení se platí do rukou advokáta účastníka, jemuž byla přisouzena (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha, 24. ledna 2018

Mgr. Tomáš Mottl v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Barchánková.